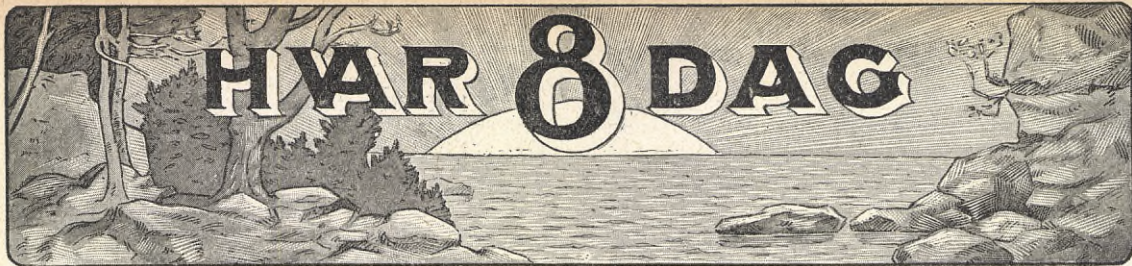

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 15 JANUARI 1905.

N° 16

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Professor Johan Thyren. — En lifskraftig förening. — Tvenne dödsfall. — "I konkurs" af Eric Blacagi. — Tid är pengar. — Illustreradtt allehanda från skilda delar af landet. — Sveriges nya riksdagshus. — Greifswald. — Oom Pauls likfärd. — Veckans porträttgalleri. — Senaste bilder från krigshändelserna i Östasien.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

Foto, Jonns Eftertr., Lund.

JOHAN THYRÉN.
PROFESSOR.

JOHAN THYRÉN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA

Bland föreläsarne vid Centralförbundets för nykterhetsundervisning nyligen i Stockholm afslutade vinterkurs — hvarom mera läses på annat ställe i dagens nummer — har professor Johan Thyrén från Lund intagit en bemärkt plats. Professor Thyrén, som till ämne valt "juridiska betraktelser i alkoholfrågan", hade visserligen icke utdragit dessa betraktelser till någon längre serie, utan nöjde sig med att i tvänne föreläsningar komma fram med hvad han hade på hjärtat. Men dessa föreläsningar innehöllo så mycket, att de förvisso uppvägdde långa timmar af mindre fullödiga utgjutelser.

Professor Thyrén är också i Skåne, där han länge verkat som populär föreläsare i städernas och de större orternas föreläsningföreningar, känd och högt skattad för sin eminenta förmåga att klart och koncist tala i olika ämnen. Antingen det gäller en historisk eller juridisk fråga, vet professor Thyrén att framställa densamma på ett sådant sätt, att den blir fullkomligt njutbar för den stora allmänheten, men han går ändå samtidigt på djupet och anlägger icke sällan egna, originella synpunkter. Och högst sällan frångår han den visa regeln, att en föreläsning, för att icke trötta, icke bör öfverskrida en timme. Men så är han också i stånd att tala utan alla omtuggningar och hackningar.

Johan Carl Wilhelm Thyrén är född i Lund den 6 april 1861. Föräldrarne voro d. v. prebendekomministern i Hellestad, sedermera kyrkoherden i Raflunda och Brörarp Hans Thyrén och Anna Maria Helena Schlyter. Vid 17 års ålder aflade T. studentexamen vid Lunds högre elementarläroverk, blef följande år fil. kand. och 1882, ännu *icke 22 år gammal*, fil. lic. Till fil. d:r promoverades han 1883.

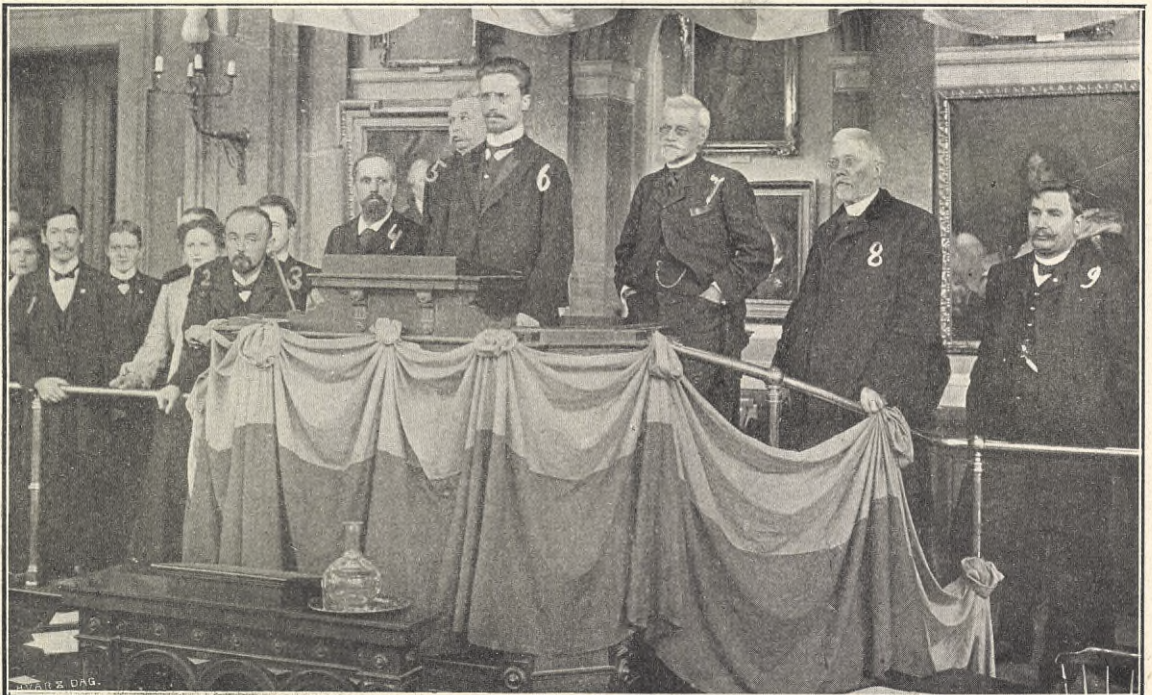
T. har alltid varit en sällsynt mångsidig vetenskapsman. Han beklädde först, från och med 1883, docenturen i teoretisk filosofi, som han 1886 utbytte mot docenturen i historia. Läsåret 1885—86 genom-

gick han profärskurs vid Lunds högre allm. läroverk och var 1886—88 extra lärare därstädes. Sistnämnda år utnämndes han till lektor i historia och modersmålet vid högre allmänna läroverket i Linköping, hvilken befattning han dock aldrig tillträdde. Han var däremot under åren 1888—95 föreståndare för den teoretiska profärskursen vid Lunds högre allm. läroverk.

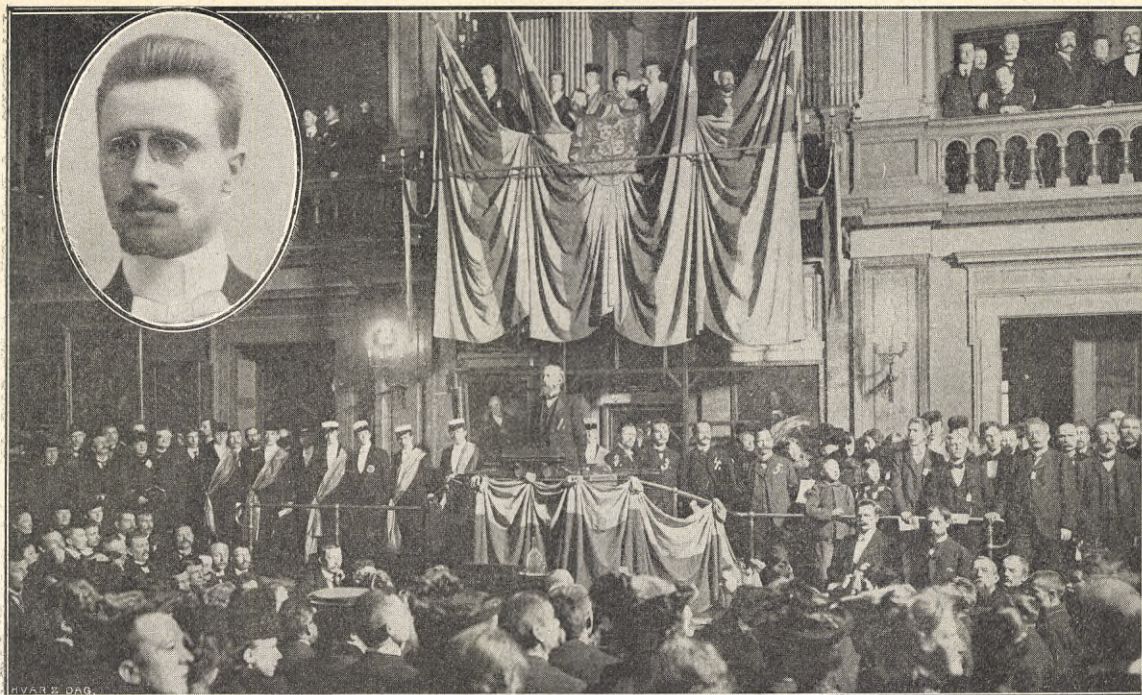
Historia var nog T:s älsklingsämne i hans unga dagar. 1888—95 idkade han också studier i svenska och danska riksarkiven samt företog för arkivforsknin-
gar 1886 och 1887 samt såsom innehafvare af riksstatens större resestipendium 1889 och 1890 resor till London, Paris, Berlin, Wien, Rom och Neapel. Redan dess förinnan, 1880 och 1881, hade T. vistats i utlandet, företrädesvis i Wien, som lärare för envoyén greve H. H. von Essens söner. Vårterminen 1889 förestod han e. o. professuren i historia och statskunskap.

Men T., hvilkens förmåga att beherska olika ämnen är högst märklig, slog sig efter en tids förlopp på juridiken och aflade 1892 jur. kand.-examen. Han var sedan auskultant i hofrätten öfver Skåne och Blekinge samt innehade 1893 flere förordnanden att förvalta häradshöfdingeämbetet i olika härads domsagor. 1894 utnämndes han, efter föregående år af lagda disputationsprof, till e. o. professor i romersk rätt och rättshistoria vid Lunds universitet; dispute-
rade 1894 för professuren i straffrätt och juridisk encyklopedi samt tillträdde denna professur i slutet af år 1896.

Professor Thyréns författareskap är, som man kan förstå, dels af historisk, dels af juridisk beskaffenhet. Han har bl. a. intresserat sig för napoleonska förhållanden — och äfven för en del år sedan hållit föreläsningar i Stockholm om den store eröfraren. Bland svenska föreläsare intager Johan Thyrén en rangplats; det är endast synd, att han så sällan aflägsnar sig från de södra landskapen.

FRAN CENTRALFÖRBUNDETS FÖR NYKTERHETSUNDERVISNING VINTERKURS I STOCKHOLM: Grupp af föreläsare m. fl. Lärare I. Andrén, byråns föreståndare (1), D:r Olav Benedictsen (2), Högskoleförestånd. L. Muderspach (3), Prof. C. G. Santesson (4), Prof. Frans v. Scheele (5), Fil. kand. A. Ljunggren, Centralförbundets ledare (6), Prof. Curt Wallis (7), Direktör A. N. Kiær (8), Kassör Carl Ekman (9).

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM

FRÅN INVIGNINGEN AF CENTRALFÖRBUNDETS FÖR NYKTERHETSUNDERVISNING VINTERKURS I STOCKHOLM: Direktör Beckman (1), Kand. Aug. Ljunggren (2), Slöjdskoleföreståndare Muderspach från Danmark (3), D:r Knut Kjellberg (4), D:r Joh. Bergman (5). I hörnet Kand. Aug. Ljunggren.

Centralförbundet för nykterhetsundervisning hade den 2-8 januari anordnat en populär-vetenskaplig vinterkurs i Stockholm. Det lifskraftiga förbundet, som är blott några år gammalt, har redan förut hunnit anordna sju föreläsning- och instruktionskurser, hvaraf en, som man torde erinra sig, hölls i Stockholm i januari 1904.

Såsom framgår af förbundets namn, gäller det en pedagogisk sak, och den nyligen avslutade vinterkursen har sålunda i främsta rummet vänt sig till personer, lärare och andra, hvilka sedermera i sin tur kunna bibringa ungdomen kunskap om nyttan af nykterhet. Särskilda profflektioner, ledda af kompetent person, ha sålunda äfven ägt rum. Nykterhetsfrågan har för öfrigt behandlats ur både etiska, juridiska, national-ekonomiska och medicinska synpunkter. Därjämte ha föredrag äfven hållits i nykterhetsarbetet närliggande sociala ämnen, så att nykterhetsfrågans rätta förhållande härtill klargjorts. Föreläsare och undervisare ha varit:

Professorema S. E. Henschen, C. G. Santeson, Curt Wallis, M. Pfannenstill, Frans von Schéele och J. Thyrén, direktör Ernst Beckman, d:r Joh. Bergman, d:r Knut Kjellberg, läkaren och nykterhetsvännen Olav Benedictsens samt folkhögskoleföreståndaren L. Muderspach från Danmark, den framstående norske statistikern A. N. Kiær, fru Alli Trygg-Helenius från Finland samt fröknarna Anna Kruse, Gerda Meyerson och Adèle Wetterlind.

Centralförbundets ledare är fil. kand. August Ljunggren.

I samband med föreläsningarna ha varit anordnade en inledande högtidlighet, nordisk fest, konsert, operaföreställning, m. m.

H. 8 D., som till fullo uppskattar betydelsen af dylik nykterhetsundervisning, hvari man vädjar till förnuftet och erfarenheten, har låtit sin Stockholmsfotograf taga flere bilder, hvilka kunna intressera så väl kursdeltagare som utomstående. Bilden af lapparna, som varit med om undervisningen, utgör ett nästan rörande bevis på det kulturella framåtskridandet.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

LAPPAR, SOM DELTAGIT I KURSEN: Lappkateketen Fjällstedt (1), Ella Laula (2), den unga lappskan, bekant genom den energi, med hvilken hon arbetar på sina stamfränders höjande.

Foto. Dahlgren, Stockholm.

MAGNUS SEDERHOLM. †

Natten till nyårsdagen afled i Stockholm bruks- patronen, f. riksgäldsfullmäktigen Edvard Magnus Sederholm, f. 1828. S. blef 1844 student vid Uppsala universitet samt aflade därpå jur. fil. kand.-examen. Efter att någon tid ha tjänstgjort vid embetsverk i Stockholm, idkade han agronomiska studier vid Ultuna och utomlands samt öfvertog sedermera skötseln af sin egendom Älberga i Södermanland, hvilkens förvaltning han i fjol öfverlämnade åt sin yngste son.

Inom Södermanlands län intog S. en synnerligen framstående plats. Han var från landstingsinstitutionens början till 1903 led. af landstinget. Vidare var han i lång tid led. af styrelsen för Öxelösund Flen— Västmanlands järnvägsaktiebolag, för hvilket han kraftigt arbetade, och af styrelsen för Mälardalens hypoteksförening, m. m.

År 1869 fick S. plats i riksdagens Andra kammaren, där han satt en period. 1882 insattes han af landstinget i Första kammaren, hvilken han lämnade vid slutet af 1902 års riksdagssession. Han var led. dels af bevillnings-, dels af statsutskottet. I hög grad protektionistiskt och konservativt sinnad, var S., som nästan aldrig deltog i kammarens debatter, en synnerligen inflytelserik man, hvilkens ord i utskottet och vid de enskilda rådslagen vägde tungt. År 1888 blef S. fullmäktig i riksgäldskontoret, inom hvars styrelse han fungerade som deputerad. Först vid det senaste valet drog den verksamme mannen sig tillbaka från sin post som riksgäldsfullmäktig.

I KONKURS.

För HVAR 8 DAG af ERIC BLACAGI.

Med tandläkaren Patrik Gyllenhammar, som den 23 dec. afled i Stockholm i en ålder af 33 år, bortgick en i vida kretsar känd och skattad person. G., — hvilkens bortgång med rätt eller orätt satts i förbindelse med S. H. T.-fästen å Grand hotell, hvori han var deltagare och vid hvilken fäst så många personer genom någon olycklig anledning inficerades med något sjukdomsämne — ägnade sig nämligen

bredvid sin omfattande praktik åt musiken. Han var en framstående violinspelare och äfven kompositör. "Gyllenhammarska trion", bestående af tre unga damer, ha vid olika, filantropiska tillställningar i Stockholm föredragit en del anslående visor, tonsatta af d:r Gyllenhammar, som själf brukade utföra lutacompanget.

PATRIK GYLLENHAMMAR. †

Kronolänsmans gula gigg rullade framåt landsvägen med fjädrarne hårdt nedtryckta under tyngden af en liten tjock e. o. hofrättsnotarie och den likaså välmående länsmanen. Gamle härads höfdingen fann landsvägsresorna besvärliga höstetid, den lille tjocke samlade tingsmeriter och tog med tacksamhet småförordnandena också med särskildt afseende fäst på om de inbragte något i plånboken — man måste vara om sig och se på sin förtjänst, det är ett af vishetsvillkoren i detta lifvets förhållanden. Notarien var tämligen till åren kommen och började finna, att Svea rikets befordringsverk gick så där tämligen trögt; detta försänkte honom i melankoliska meditationer denna höstmorgon.

"Usel väg det här", sade länsmanen förebrående och drog slängkappan tätare omkring benen för stänket från hjulen, "usel förrättning också, där kan en borgenär hålla sig för skratt". Den lille tjocke rycktes upp ur sina framtidsdrömmar.

"Jaså, ja det är sannt, det är dåligt! Ja, här är nu aldrig annat än små bondkonkurser, tacka vet jag Norrland, kronolänsmän skulle varit med, när de voro i tagen däruppe, väldiga sågverksfallisement gång på gång, tjugu, trettio procent för rättens ombudsman, se sådant ta'r något!"

Det var notariens specialité att rosa Norrland, där han suttit som yngsta biträde i en domsaga ett halfår.

Den välmående kronolänsmannen suckade. Ingen placerar sig precis själf här i världen, slumpen och Kongl. Majestät gör det nädigst i de flesta fall.

Notarien som hade hand om tömmarna, frågade efter vägen.

"Bara åt vänster. Sen ta'r det till med uppfartsvägen. Det är riktigt en liten trefflig gård, verandor

och finess; jag ska' säga, jag, Waerns visste hur bra de ville ha det, och det var ett strå hvassare än andra, frun var nu också adel, må veta. Så gick det som det gick på sistone. Nu ryker det rubb och stubb."

"Hvem dog först?" frågade notarien.

"Hustrun. Landtmätaren nio månader efter. Två flickor, omyndiga, förmyndare R. Hansson i Elf-kvarn". Länsmannen kom riktigt in i tingssals-tonen.

Giggen var inne i en lång lönnallé, där de frostiga löfven rasslade under hästhofvarne. Den slutade i ett sammanflutet hvalf, och i perspektivet framför låg byggningen fritt på en grusad fyrkant med gräsplaner utåt. Den var liten, prydlig och hvittrappad, byggd halft i villastil med brutet tak och balkongutsprång, vildvinet hängde i långa reftor kring verandans stolpar, och upp emot de vita väggarne lyfte astrar och solrosor ännu trotsiga granna färger mot frosten.

Notarien var helt perplex öfver denna plötsliga elegans här mitt ute på det öde bondlandet och såg sig granskande omkring, när han med portföljen under armen och länsmannen hack i häl gick uppför trappan.

"Sjutton till landtmätare! Nå, nu var det icke mycket värdt! Det borde någon oberoende skönhetsälskande själ passa på att förvärfa sig stället för en ringa pänning, synd om det skulle komma i bondhänder!"

En jungfru förde in dem i matsalen, som var helt ljus och med fina möbler, den traditionella ekmöbelen i vacker snidning och tunna gula gardiner. Där var mycket blommor i fönstren, och vid det ena stod en liten pryddlig väfstol med väfven ännu uppe.

"Säg till Hansson, att vi äro komma", sade länsmannen myndigt. Notarien röjde ett litet bord fritt från blomkrukor och dukar och bad om bläck.

Hansson kom in, han var förmyndare och förstyre här. Han var helt ung, knappast trettio år; var mycket lång och bred öfver skuldrorna som en ung jätte. Soldatn från trakten, hade han stretat sig upp till förvaltare vid ett af pappersbruken nere vid älven, och han gick klädd som herre, men något af fattigmannsönsen satt i honom. Han gick hårdt och hade det svårt med hvar han skulle göra af sina händer, när han talade, men han hade skarpa klara ögon och ett godt ansikte, som ingaf tillit.

"Äro borgenärerna komma?" Notarien satt som en liten välfödd sparr och tittade upp emot jätten.

"Ja, det är de sex närmast boende. Jag skulle lämna bouppteckningen jämte afskrift". Notarien ögnade igenom den. "Jag ser, att den är inte uppsatt ensamt af Hansson. Anna Maria Wærn. Det är ju äldsta dottern? Då får hon kallas in till beedigande. Vill kronolänsman bedja borgenärerna och fröken Wærn komma in". Länsmannen gick.

Men så snart dörren stängts igen efter honom, steg Hansson hastigt fram emot notariens bord — det var tydligt, att det var något han ville ha sagdt, som det var skönt att han blef ensam till.

"Det är nu svårt det här", sade han, talande i en ängslande hast som för att fort blifva färdig med det han ville ha fram, innan de kommo in igen, "svårt med det, att ställningen skall vara så dålig — det är hårdt för de omyndiga, ingen af dem är vuxen till att försörja sig själf — det var nu olyckligt med detta inbördes testamentet efter hustrun — eljest — en del af modernearfvet skulle åtminstone kunnat räddas —". Hansson glömde af att han hade brådtom och trasslade in sig i juridiska spårsmål, som

han besvarade själf — det som kunde ha varit. "Som det nu står — de komma på bar backe".

"Ja! Det var klart det". Den lille sparfven satt och stirrade upp emot jätten och begrep inte, hvart han ville komma. "Därför — så — det är så att — jag" — Hanssons röst förändrades, blef fastare och liksom stelnad, han stod och bladdrade upp och ned i bouppteckningen — "jag skulle begära att få min fordran här på 2,000 kronor afskrifven till förmån för de omyndiga".

Notarien sade ett enda ord: "Afskrifven?" Men det låg en oändlig frågeaccent däri. Afskrifven! En fordran på 2,000 kronor! Notarien hade varit med om sågverksfallissement i Norrland och om mycket, men aldrig om någonting likt detta. Nå, de måtte förtjäna glupskt med pengar, bruksbokhållarne nu för tiden! Han satt och såg upp på jätten med häpna ögon.

Hansson förklarade litet.

"Se, jag har ju själf blifvit hjälpt förr, och jag har varit vän i hnset här — och som förmyndare — jag måste ju litet ställa för flickorna — i alla fall gör det inte mycket, huset måste naturligtvis säljas — sedan — om någona af möblerna kunde räddas — i alla händelser önskade jag, att ingenting nämndes till myndigheterna eller öfriga borgenärer — om efter konkursens avslutande härads höfdingen ville anteckna det endast såsom öfverskott enligt afstådd fordran — mer behöfde ju icke nämnas — jag skall öfversända bevittnad kvitto — —" Det hördes steg i gången utanför, och han tystnade och lade ned bouppteckningen på bordet som en barnunge ertappad vid något olofligt förehafvande.

"Men jag förstår inte" sade notarien. I detsamma öppnades dörren och han teg också.

Borgenärerna kommo sakteligt inklifvande och placerade sig på en rad stolar vid ena väggen.

Men när notarien därpå såg upp från papperen, höll han på att hvissla till öfver gåtans lösning.

Det var flickan Anna Maria Wærn — äldsta myndlingen. Hon var vacker. En lång, slank flickgestalt i djup sorgdräkt. Håret låg i veka vågor vid tinningarna, gled samman i en tung ljus fläta utåt ryggen, och hyn var genomskinligt skär. Han var inte dum, Hansson! Visserligen kunde hon inte vara mer än 16 år — men hvad krokigt skall bli skall böjas i tid. Hansson hade börjat böjningen bra.

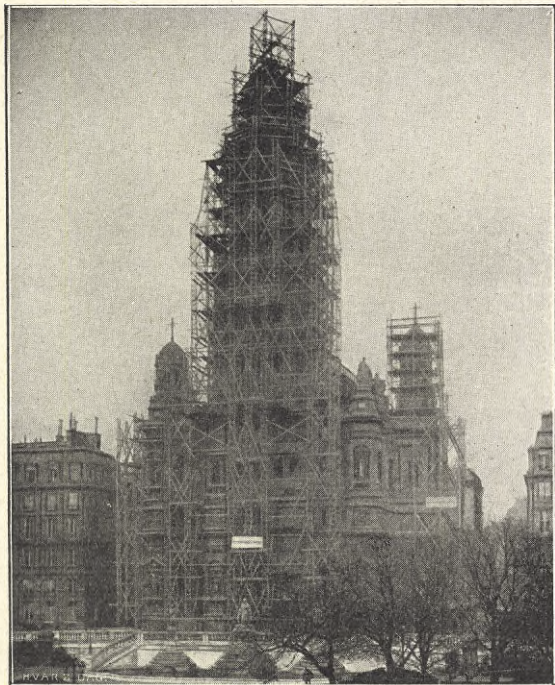
Notarien läste upp borgenärslistan. Endast de närmast boende borgenärerna voro närvarande, men de flesta fordringarne — den största Hanssons — funnos här på ett par händer. Landtmätaren hade en tid haft jordbruk, som han skött efter sitt sinne, ur skönhetsynpunkt, och hellre tagit kontanter än råd af sina grannar.

"Är något tillägg att göra till bouppteckningen? Notarien vände sig till Hansson, men flickan som satt borta på den lilla väfstolens bänk vid fönstret, reste sig upp.

"Vi sökte genom vinden sedan — det fanns en päls, som varit min mors — jag har begagnat den men icke direkt fått den i gåfva" — detta var tydligen inlärdt — hon såg bort mot Hansson. "Så är det mitt guldur — och Evas" — det kom en liten darrning i rösten vid ordet Evas — "vi fingo hvar sitt kort efter det min mor var död, jag visste inte, om det skulle skrivas upp, det var gåfva" — hon rodnade till och blef rädd de skulle tänka, att hon icke ville lämna dem ifrån sig — "men naturligtvis — om" —

"Ja", notarien skref redan på tillägget, "om borgenärerna så påfordra." Han såg bort mot klungan vid väggen, men ingen där sade något, de sågo rakt

TID ÄR PENGAR.

Efter fotografi.

EN PRAKTISK BYGGNADSTÄLLNING.

I Paris har nyligen ett nytt, praktiskt system för resandet af byggnadsställningar tillämpats. Vid en reparation af Trinitékyrkan bekläddes templet med ställningar af hopfogbara stegar inom loppet af 6 timmar. Det må man väl kalla för ett rekord.

ut i rummet, som om ingen hört, hvad de där framme talade om.

Notarien frågade en af de störste fordringsägarna: "Önskar Jan Moberg nämnda ur upptagna bland konkursmassans tillgångar?"

Moberg var förmögen mjölnare och hemmansägare och hade gårdar nedåt slätten.

"Nej", sade han säfligt och tittade framåt golfspringan, "int' för min del, det är ju inte något värde."

"Ni andra?"

De andra hade kanske velat ha det upptaget, de hade inte så godt om'tet de som Moberg, och ättio kronor är ändå ättio kronor, men de kommo sig icke för med att säga det så där rent ut, det var ändå så där litet ocker mot flickan, fast det ju obestridligen med rätta var deras, det var det, men ändå — — — De mumlade också: "Åhnej".

Flickan där framme vid fönstret fick en förnimmelse af att de tänkte just det, och hon blef röd som blod af skam öfver att hon nu skulle stå där och känna tacksamhet mot dessa nästan främmande människor, för det de icke togo det, som med rätta var deras. Där hon stod tryckt intill fönstret och såg ut öfver solrosornas runkande kronor, skulle hon kunnat snyfta och skrika som en barnunge. Men hon var sexton år, och lifvet hade redan skurit så hårdt i henne, att hennes ansikte kunde skyla smärta och krossad stolthet.

"Hafva förvaltare R. Hansson och fröken Anna Maria Wærn, som upprättat sagda bouppteckning, yterligare något tillägg att göra?"

Det var då ingenting.

Notarien förestafvade bouppteckningsleden, Hansson läste den efter hårdt och långsamt, som om han ännu i sista stunden tänkt efter, om det var något mer att minnas, flickans röst var mycket låg, och hennes hand på den lilla fickbibeln darrade.

När hon kommit tillbaka till sin plats på den lilla väfstolsbänken i modrens väfstol, stod det plötsligt för henne, att nu hade hon svurit bort till andra hela sitt hem, det här lilla huset, där de varit lyckliga, möblerna från föräldrarnes tid, alla minnen som lågo i hennes lif — nu var allting slut.

Ett stort tomrum störtade ned öfver henne, och hvarje ljud där stack henne, notariens röst, som ut-såg gode män, var elak, skar hvasst igenom rummet, och alla dessa människor sågo oförsynt på henne, där de sutto uppradade utmed väggen i hennes hem. — Men det var icke hennes hem, nej! Förtviflan kom kväfvande öfver henne.

Då fladdrade hastigt en liten snabb skugga fram öfver gården utanför, och ett litet rosigt ansikte log upp emot henne i fönstret — då log äfven hon och tryckte ned tårarna. "Lilla Eva! Lilla syster!" Lifvet blef henne lättare och ljusare att se emot, därför att där var en, som hon måste göra det lättare för.

"Lilla Eva, nu är allting slut, men vi två äro barnen i sagan, som gå hand i hand ut i världen för att finna ett nytt hem."

Konkursammanträdet var slut, och borgenärerna troppade ut.

Flickan hade glidit ut ur salen före dem. Den lille välfödde sparfvén, som begynt blifva intresserad af det fagra människobarnet, så godt som hittadt här ute på landsbygden, fick icke se en skymt af henne vidare. Det skulle eljest varit honom ett särdeles stort nöje att sondera henne litet och aflämnna några små välvilligt förutspående vinkar — hon skulle inte sörja för sitt lilla guldur — det fanns nog vänner i viken.

— — — — —
Kronolänsmans gula gigg for åter i traf ut genom lönnallén. Där vägen tog af inåt skogen till Elfkvarnsbruk, körde de förbi förvaltare Hansson, hvilkens trilla var mer nymålade och blank än länsmannens och hade en högre häst framom.

Länsmannen såg efter honom.

"Stursk karl, den där Hansson. Det kan ingen se, att den har kommit ur en backstuga."

"Är han nu förmögen?"

"Åhja, måttligt. Giftermålet hans lär väl vara uppskjutet i brist på mynt. Han skulle eljest haft bröllop nu till julen."

"Till julen!"

"Ja, han är förlofvad med yngsta komministerdottern i Ahle. Söt unge och duktigt i hushåll."

Då sjönk det ihop för notarien. Detta som han vägt upp så klokt och riktigt med lika vikter på bägge håll.

De 2,000 kronorna! Det var ingen pant på en fager flickunge! Hvad var det då? Ädelmod. Den ena människans tysta hjälpsamhet emot den andra.

Åhnej — notarien visste väl, att ädelmod utan betalning i allmänhet inte existerar. Det måste naturligtvis finnas något skäl. — Fast notarien inte kunde se det.

I HVAR 8 DAGS den 25 dec. 1904 utlysta pristäflan för utmärkta svenska originalromaner, är det utfästa prisbeloppet

Kr. 6,000 (Sextusen).

Täflingstiden utgår den 15 aug. 1905. Alla våra skriftställare inbjudas att deltaga.

ILLUSTRERADT ALLEHANDA FRÅN SKILDA DELAR AF LANDET.

I. Sex bröder Sjöling, söner af en landtbrukare i Varnhem, Skaraborgs län, som alla valt soldatens kall, kunna vi här presentera för läsaren. Det torde vara tämligen sällsynt, att i en så pass stor brödraskara finna det civila elementet så fullständigt uteslutet. De sex voro under repetitionsöfningarna i fjol samtliga i tjänst vid K. Vestgöta regemente. Tvenne äro sergeanter, tvenne volontärdistinktionskorporaler och tvenne volontärkorporaler.

II. Natten till trettondedagen alarmerades i Göteborg brandkåren — som just var samlad till sin sedvanliga trettondedagsfäst — ej mindre än 6 gånger. I alla tillfällen utom ett var det endast mer eller mindre hotande eldsvådettillbud, men i det sista hade elden, som antagligen var anlagd,

Hoffotograf V. Lindh. Lidköping.

I. »FÖR KONUNG OCH FOSTERLAND». Sex bröder, som alla äro militärer.

Foto. Clason. Göteborg

II. FRÅN ELDSVÅDENATTEN I GÖTEBORG: Ruinerna af de brunna byggnaderna i hörnet af Molins- och Engelbrektsgatorna. Det kvarstående dufslaget och trähuset som bevisa hur vackert släckningsarbetet var. (X) den plats där de innebrända hästarna lägo.

ehuru man ännu icke lyckats få spaning på gärningsmannen, sådan näring i ett asfaltkokeri och ett kolupplag, att utom en del uthus ett stall och ett mindre böningshus af trä nedbrunno. 7 hästar innebrändes, men ingen människa kom till annat än ekonomisk skada.

Amatörfoto.

III. EN BILD FRÅN SIMRISHAMN EFTER OVÅDRETS HÄRJNINGAR.

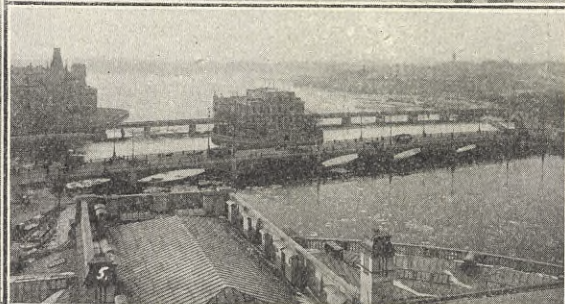
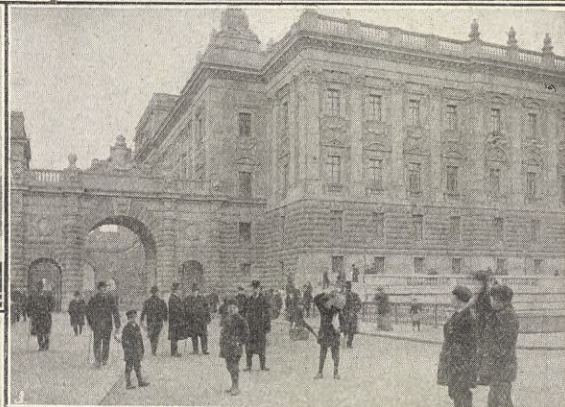
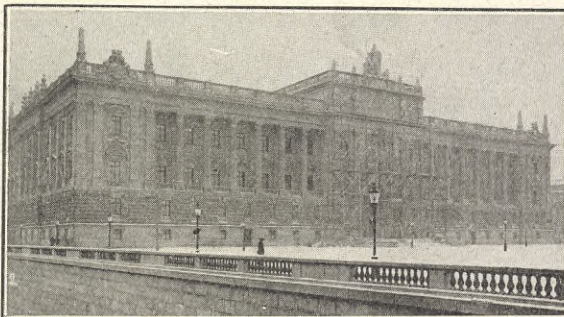
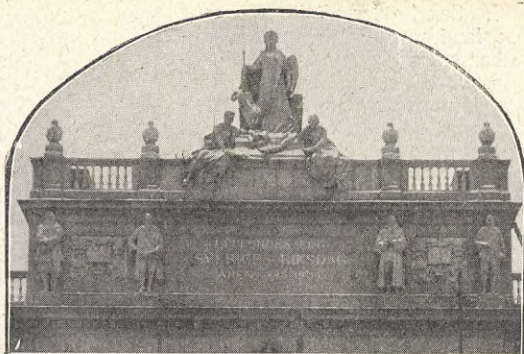
III. Såsom redan

i vårt förra nummer på tal om "julvädret" omnämndes, blef särskildt Simrishamn lidande af den våldsamma nordoststorm som de sista dagarna af det gamla året rasade öfver Sydsverige. Vi kunna nu meddela en bild, tagen sedan stormen bedarrat och det översvämande vattnet åter sjunkit undan, lämnande efter sig hela stranden uppfylld af vrak och träbråte. Under ovädret blef en fiskerbrygga bortspolad och en annan större brygga jämte ena hamnarmen betydligt ramponerad.

SVERIGES NYA RIKSDAGSHUS.

“Om Stockholm vore mitt“, heter en pågående artikelserie i en daglig hufvudstadstidning, i hvilken olika personer, arkitekter, målare och Stockholms-kännare par préférence, på begäran framlägga sina åsikter om, huru de, ifall de rådde om hufvudstaden, skulle styra och ställa med densamma.

Nästan alla dessa personer — hvilka hittills bestått af idel stockholmare eller hufvudstaden närstående — ha i sina artiklar förklarar, att de, ifall Stockholm vore deras, genast skulle förinta de stora nya riksbyggnaderna å Hel-

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

2. RIKSDAGSHUSET ÅT NORRBRO.
4. VY ÖFVER NORRBRO OCH K. TEATERN FRÅN RIKSDAGSHUSET.

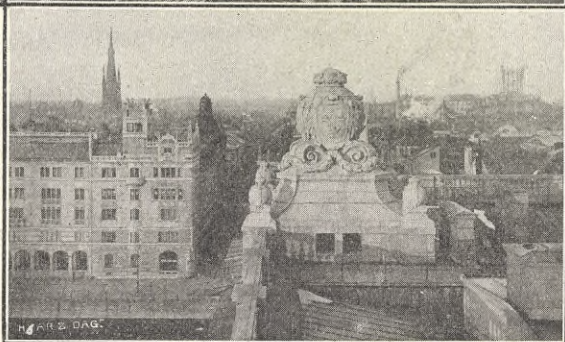
ARON JOHANSSON.
Riksdagshusets arkitekt.

geandsholmen för att ordna holmen som park eller på annat sätt.

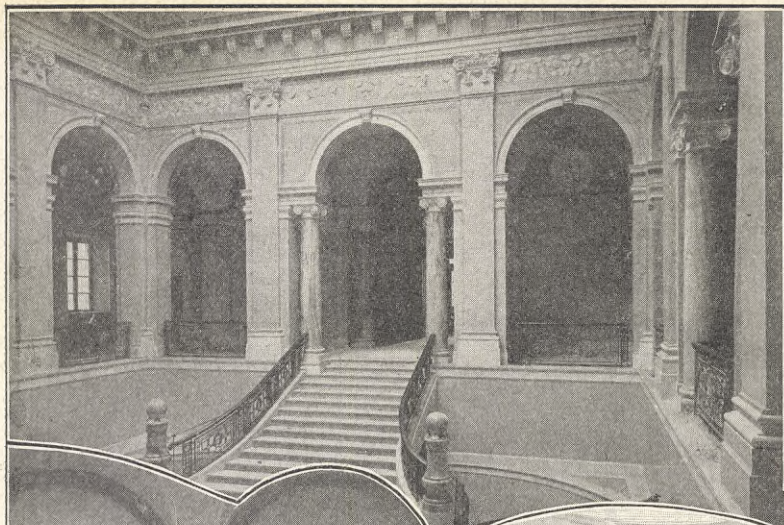
Allmänna opinionen i hufvudstaden går förvisso i samma riktning: riksbyggnaderna å Helgeandsholmen ha uppstått mot stockholmarnes önskan — det hjälpte icke att Themptander i riksdagen sent i natten, när saken definitivt afgjordes,

talade kraftiga och bevekande ord till försvar för hufvudstadens skönhet, stenklosserna skulle till holmen och ut i Strömmen, och nu äro de där.

Riksbankens byggnad är ännu icke fullbordad, men riksdagshuset skrider nu mot sin fulländning, och det är också högt på tiden, att sista handen lägges vid

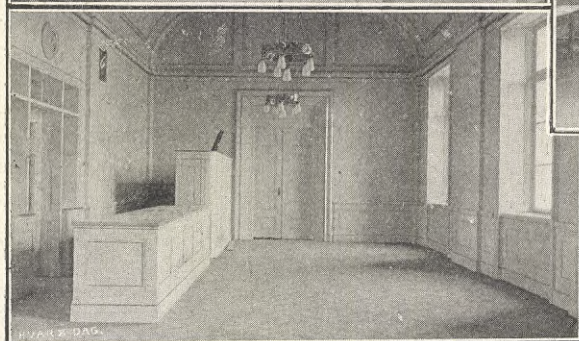
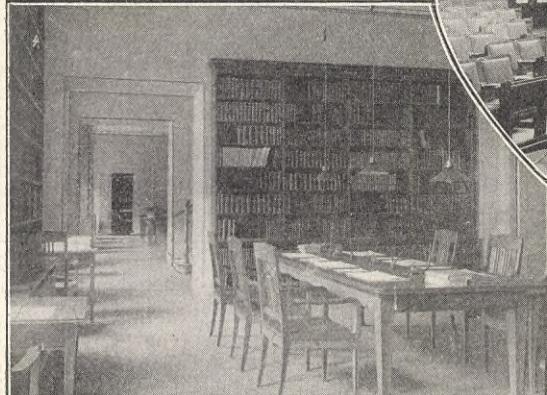
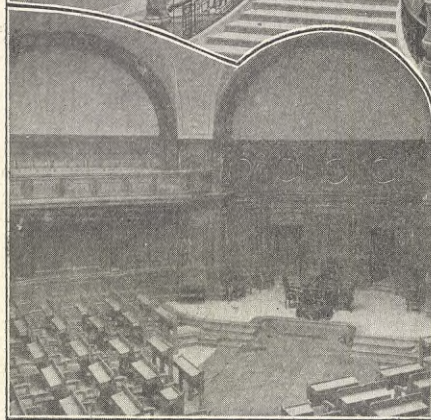
1. DEN AF THEODOR LUNDBERG UTFÖRDA SVEAGRUPPEN, SOM KRÖNER DET NYA RIKSDAGSHUSET.
3. PASSAGEN MELLAN RIKSDAGS- O. RIKSBANKSHUSEN.
5. VY ÖFVER MÅLAREN FRÅN RIKSDAGSHUSET.
6. VY ÅT DROTTNINGGATAN OCH NORR.

verket. Ty 1905 års riksdag skal
ju sammanträda i det nya palatset.

Det ligger, som bekant, i slottets
omedelbara närhet, och är, liksom
Tessins mästerverk, hållet i enkla,
raka linier. Man kan under alla
omständigheter säga om den nya
riksdagsbyggnaden, att den är ståt-
lig och värdig, ehuru dess arkitek-
tur är på intet sätt originel. Men
att arkitekten, hr Aron Johansson,
försökt och äfven i det stora hela
lyckats att stämma riksdagshuset
i samklang med slottet, har man
all anledning att glädjas öfver.

H. 8 D., som redan förut vid

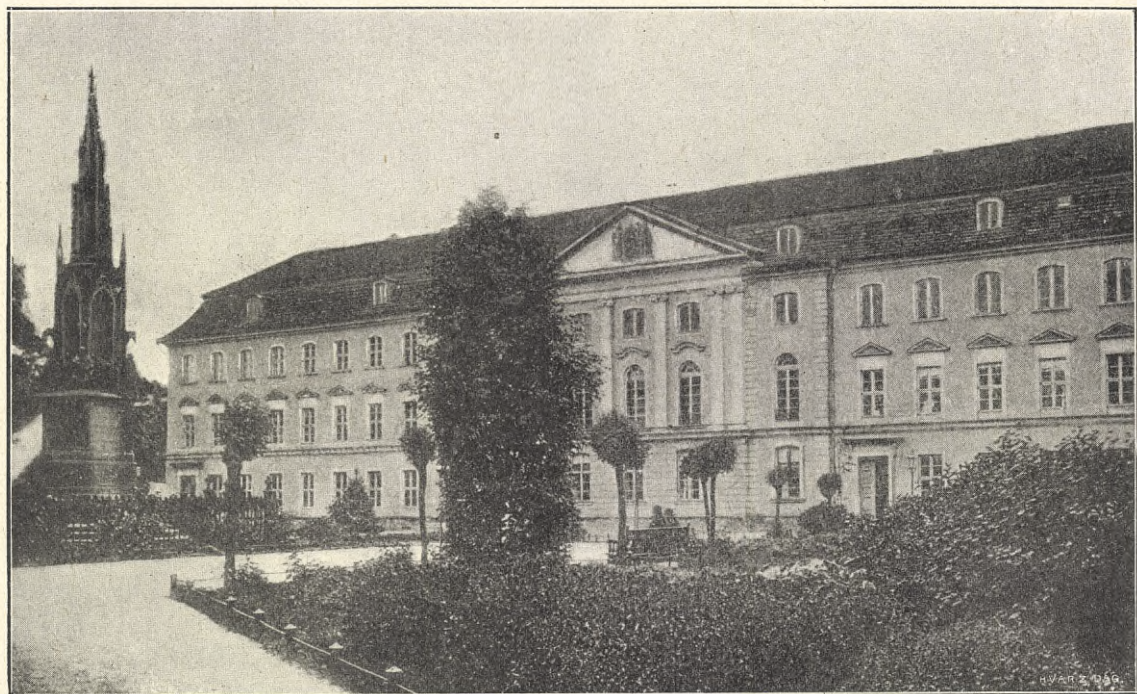
HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

5. BEVILLINGSUTSKOTTETS SAMLINGSSAL.

olika tillfällen visat bilder från riksbyggnaderna,
lämnar här en ny serie fotografier, tagna under
de senaste dagarna, på det att de olika lokalerna
skulle framstå i så fullfärdigt skick som möjligt.
Tyvärr funnos helt nyligen både ställningar och
bråte kvar på många håll, möblemanget till en
del salar hade ännu icke anländt, o. s. v., så att
vi ha måst inskränka oss till att afbilda endast de
viktigaste.

1. PARTI AF STORA TRAPPHUSET. 2—3. INTERIÖRER AF
2:a KAMMARENS PLENISAL. 1:a Kammarens är något mindre,
eljest lika med denna. 4. RIKSDAGSBIBLIOTEKET. 6. EN
AF DE TVENNE BUFFETERNA.

GREIFSWALD,
EN F. D. SVENSK-TYSK UNIVERSITETSSTAD.
KORRESPONDENS OCH FOTOGRAFIER FÖR HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

BILDER FRÅN GREIFSWALD: Universitetet.

De senaste decennierna har vårt folk haft glädjen att se tvänne nya högskolor grundas och genom ädla vetenskapsgynnarens frikostighet mer och mer vidgas och växa. Och kanske kommer den dag, då Stockholm och Göteborg till sin öfriga betydelse lägga den att vara universitetsstäder. Denna utveckling är en betydelsefull länk i det framtidsverk skalden satte för det unga Sverige: att inom landets egna gränser eröfra de utländska besittningarna åter. Ty under stormaktstidens dagar ägde Sverige, som bekant, inom och utom moderlandet tillsammans ej mindre än fem universitet. Af dessa voro två på andra sidan Östersjön skapelser af denna svenska stormaktstid: Åbo och Dorpat. Det tredje, det i Greifswald, Pommern, hade redan gamla anor, när det kom under svenska kronan, ja äldre än Uppsala.

Greifswalduniversitetets födelseår är 1456. För dess tillkomst har staden mest att tacka sin verksamme borgmästare Henrik Rubenow. Redan i början synes det nya universitetet ha blifvit sökt af svenska lärosvenner. Ty bland följande vårs baccalarpromovendi finner man åtskilliga svenska namn, och liksom Rostockuniversitetet räknade det de följande århundradena, äfven innan det blef svensk egendom, många svenskar bland sina alumner.

Tidigt en betydande ort och vid trettioåriga krigets utbrott starkt befäst, besattes staden af de kejserliga och befriades, sist bland alla Pommerns städer af Gustaf Adolf 1630. Professorer och studenter hylade hänförde den intågande befriaren-trosfränden. Till åminnelse af stadens frälsning från den kejserlige ståthållaren Perusius' skräckvälde (han nämnes i en universitetshandling "diabolus incarnatus") stiftades en kyrklig tacksägelsefäst "Perusiusfästen", af folket kallad "Brusenfest".

Ett par år senare fick universitetet som donation alla till det gamla cistercienserklostret Eldena hörande byar och gårdar, en gåfva, som skulle varit storartad,

och för all framtid betryggat högskolans tillvaro, om ej de stora domänerna varit sköflade och utarmade och äfven sedermera under de ständiga krigen gång

Efter fotografi.

BILDER FRÅN GREIFSWALD: Vy af staden med Maria-kyrkan.

på gång härjats. Numera äro inkomsterna därifrån rikliga. Det gamla klostret, som af ruinerna att döma, synes ha varit en både vacker och betydande byggnad ligger, en halftimmes väg från staden.

Efter att ännu en gång ha blifvit utsatt för en svår plundring af den österrikiske generalen Gallas blef staden i Westfaliska freden svensk. Därmed förskonades den ingalunda från vidare krigsolyckor.

Tvärtom blef den upprepade gånger beskjuten och delvis bränd. Så t. ex. måste den år 1678 efter ett envist motstånd dagtinga för kurfurst Fredrik Wilhelm af Brandenburg. Varmt och trofast synes staden liksom Svensk-Pommern öfverhufvud ha slutit sig till sina svenska konungar. En gammal pommersk folksägen berättar i enkla, rörande ordalag, huru bönderna i Konerow utanför Greifswald sände två unga bond söner med en pung guld till Karl XII, när de hörde, att han befann sig i trångmål hos hundturken. Flera bestämmelser angående universitetet, undertecknade af samme konung i olika krigsläger i Polen, bära vittne om krigarkungens intresse för den svensk-tyska högskolan.

När olyckorna samlade sig öfver tolfte Karls hufvud och fienderna från alla håll bröto in i Sveriges tyska land, föll äfven Greifswald. Universitetskrönikan förtäljer, att tsar Peter vid detta tillfälle under ett besök i staden begärt att få åhöra en akademisk disputation. Men i olikhet mot sin svenske motståndare icke hemma i Ciceros ädla tungomål, lär han redan efter tre kvarts timme ha fått nog af den i skönt latinskt mål flödande lärdomen och aflägsnat sig. När Karl äntligen utan här och tyngd af nederlagen vändt åter till sina förödda land, bragte Greifswalds studenter honom en uppvaktnings, så, som de en gång hyllat Gustaf Adolf, när han började sitt segertåg.

Trots allt hölls undervisningen dock om ock med svåra bekymmer ständigt uppe. Men man kan lätt förstå, att det var anledning nog, att, som en professor gjorde, till ämne för sin tillträdesföreläsning välja: de studiis inter tempora calamitosa non intermitteris (= om nödvändigheten att uppehålla studierna trots de olycksdiga tiderna). Bland professorerna möta oss under 17:de och 18:de århundradena många namn på svenskfödda män: Nettelblad, Benzelskjerna, en medlem af den ryktbara göteborgssläkten, Hasselberg, Möller, o. s. v. En professor Wilke, lärjunge af Linné, har grundlagt universitetets botaniska trädgård. Särskildt lärostolen i matematik var mot slutet af 1700-talet en lång följd af år besatt af svenskar. I vår egen lärdomshistoria ej obekanta namn buro professorerna Murbeck (filosofi) och Nordmark (matematik). Ryktbarast bland dem alla var dock Thomas Thorild.

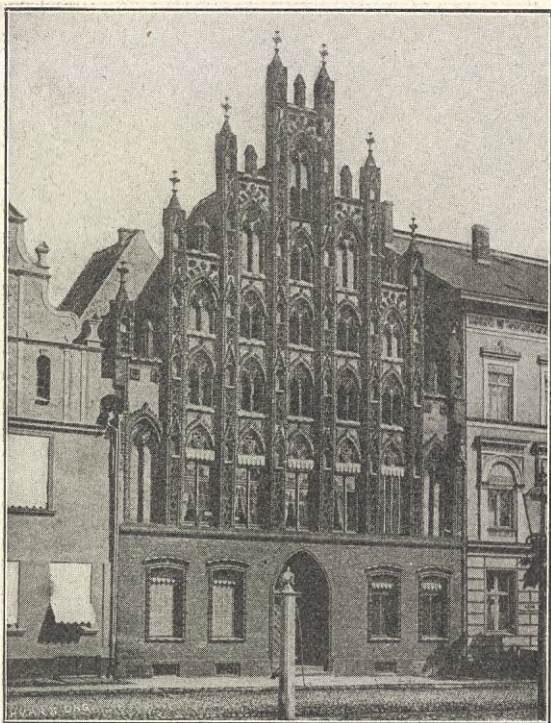
Som bekant blef han för sin skrift "Ärligheten" landsförvist på fyra år af hertig Karl 1792. Ett resestipendium, som hans gynnare Reuterholm lyckades utverka åt honom, förljufvade betydligt den nödtvungna utomlandsresan. Efter en tids vistelse i Köpenhamn, Hamburg och Lübeck kom han till Greifswald, där sista delen af hans mannaålder skulle förflyta lika stilla och lugnt, som den första varit stormig och orofylld. Efter de två årens förlopp upphäfdes landförvisningen, och det stod honom fritt att återvända till Sverige. Han fick emellertid genom Reuterholms förmedling anställning som bibliotekarie och professor vid universitetet år 1795. Det synes, som om hans ande genom de lugnare förhållanden, hvori han lefde, och det regelbundna vetenskapliga arbete, hans kall kräfd, vunnit i mognad, djup och klarhet. Vid sidan om sina föreläsningar, som mest gällde ämnen ur litteraturhistorien, svenska språket och svenska historien, utvecklade han stor produktivitet som filosofisk

Efter fotograf.
BILDER FRÅN GREIFSWALD: Gatuparti med St. Nicolai domkyrka i bakgrunden.

skriftställare. Han stod i förbindelse med Tysklands mest betydande män på det andliga området och synes bland sina kolleger ha åtnjutit allmän aktning, som filosof ha väckt liflig beundran. Universitetets häfdatecknare Kosegarten kallar honom en snillrik och skarpsinnig tänkare. Om hans huvudarbete "Maximum seu Archimetria" säger Herder, att det förenar snille och kraft, vetenskap och språkkunskap med folk- och världskänedom, hjärtats godhet med mod. Med män sådana som Reinhold, Jean Paul stod han i nära förbindelse. Han visade ett lifligt deltagande för de stora händelser, som vid denna tid skakade Europa. I skrifter på vers och prosa vände han sig till kejsar Alexander I, påfven Pius VII, Franska vetenskapsakademien. Han lefde stilla och tillbakadraget, och tillbragte sin mesta tid fördjupad i studier på sin kammar. Hans sista år stordes af fransmännens invasion i Haden. I okt. 1808 dog han ännu ej femtioårig. Han ligger begravd på Neuenkirchen kyrkogård strax utanför Greifswald. På den hvita marmorsten, som pryder det af ett järnstaket hägnade hvilorummet läses den af honom själf författade grafskriften; O viva, viva divinitas, meæ animæ anima, tibi fui, tibi sum.

Frånsedt det pommerska krigsspektaklet fick den förut hårdt prövade staden under de tre sista fjärdedelarna af 1700-talet lefva i fred. Sedan nådde de napoleonska krigens stormar äfven svenska Pommern och genom Wienerfreden 1815 öfvergick som bekant Pommern till Preussen.

Efter fotografi.

BILDER FRÅN GREIFSWALD: Ett af de äldsta husen i staden.

Staden, som f. n. har 23,000 innevånare, bär en tämligen ålderdomlig prägel. De smala, krokiga gatorna, de låga husen med sina högresta kraftigt röda tegeltak och öfverallt framträttande hvitstrukna vindskupor, de mäktiga gamla kyrkorna, af hvilka särskildt domkyrkan St Nicolai erbjuder en ovanligt ädel gotisk interiör — allt ger ett gammaldags intryck, en stämning af trefnad och ro, som ytterligare förhöjes af de många trädgårdstjäpporna och de lummiga planteringarna. Af de båda andra kyrkorna Jacobi och Maria är den förra nyligen invändigt vackert restaurerad och den senare verkar särskildt genom sin ofantliga takresning och ett präktigt gavelparti. Härliga prof på medeltida byggnadskonst äro äfven de gamla gavelhuden. Särskildt de vid torget äro utmärkt vackra. Tyvärr är bottenvåningen i det ena fördärvad.

Universitetsbyggnaden, i barockstil, stammar från år 1750. En tillbyggnad liksom bibliotekshus och byggnader för de olika naturvetenskapliga institutionerna samt utmärkta medicinska institutioner och kliniker, äro alla uppförda under de senaste årtiondena, ett par de senaste åren. Den forna stadsvallen är omskapad till en vacker promenad med lek och tennisplatser. En stor nyanlagd stadspark lofvar äfven godt för framtiden.

För öfrigt har staden naturligtvis icke undgått sitt öde. Den har kantänka en "Langestrasse" med prof på de äkttyska kramlådor i stort, som gå under namnet Warenhäuser och en rad banala, slätstrukna hus från 70, 80-talet, där herrarne Biermann, Bierbaum etc. ha sina geschäft. Strax utanför staden reser sig förstås också den obligatoriska Bismarckspelaren, ett afskyvärdt stenbeläte.

Liksom våra universitetstäder är staden nog liten för att det akademiska elementet, det lärda och studentikosa skall bli det dominerande. Dock drifver den en betydligt lifligare köpenskap än någon af våra svenska lärdomsstäder. På gatorna lustvandrar stu-

denterna med sina brokiga mössor kokett på nacken och med den oförlikneliga prägel af glädtig sorglöshet, som är studentens ensamrätt. Färg åt gatulifvet gifva också den bataljon soldater, här är förlagd. Ja nästan för mycket färg. En nordbo har svårt att icke finna en färgsammansättning: rödt, blått, svart och hvitt bondgrann. Men "Smagen ær forskjellig". Som en tysk universitetsstad äger och anstår, finns här naturligtvis en otalig mängd bättre och sämre kneipper (ölstugor—restauranter). Och jag ser ingen som helst anledning att förmoda, att Greifswalds studiosi stå öfriga tyska högskolors alumner efter i dryckjom. Hur det är i them androm styckjom, vill jag lämna därhän. Den andra idrotten likväl, som för en tysk student är kriteriet på manlighet, mod och eth Studentleben, duellerandet och de som nöje drifna slagsmålen med sabel, synes att döma efter de unga människens om och oregelbundet, så dock ofta synnerligen rikt illustrerade anleten ej ligga nere.

Hos den, som ej är så germaniserad, att han hunnit vänja sig vid det sköna i ett med ett dussin kraftiga är kors och tvärs försedt anlete — ja understundom med ett något trasigt öra och litet tilltrubbad nästipp — väcker, som bekant, en "schneidig" tysk corpsstudent något blandade föreställningar och absolut ingen känsla af estetiskt välbehag. Jag förlåter åtminstone gärna en gammal svensk skeppare hans villfarelse. Gubben, som hade sin skuta nere på ån, var uppe och besåg staden. Och si han förundrade sig storliga öfver, att han såg så många unga män de där tydiligen hade varit med i Kinakriget, så leda ärr som de hade.

Att till stadens f. ö. rika musiklif äfven komma mindre harmoniska nattliga gatukonserter af gladare yngre vetenskapsidkare, är ju tämligen själfklart.

Säger jag, att studenterna äro delade i många skilda nationer, så tager jag ordet nation i dess vanliga — ej studentikosa — betydelse. Så hade jag för någon tid sedan nöjet att tillbringa en afton i en

Efter fotografi.

BILDER FRÅN GREIFSWALD: Eldena klosteruin.

studentförening, där bland de närvarande studenterna fem folk voro representerade. Bland gästerna voro nämligen två studerande japaner (här lära finnas sex, de flesta medicinare) hvarjämte England och Ryssland voro företrädde. Dessutom äro ungrare och polacker bland studenterna här ingalunda sällsynta. Ifrågavarande afton förlöt både gladt och fridfullt, trots den, som det kanske kunde tyckas, hotande konstellationen Japan, Ryssland, England. Så hade förf. bland annat tillfälle att höra några geishavisor rent och oförfalskad föredragas. Till omväxling följde några vecka melodiska ryska folkvisor. Engelsmannen lämnade äfven sin tribut till den musikaliska underhållningen och undertecknad, hvars i. ö. mycket sköna stämma dess värre ej särdeles lämpar sig för sång, var glad, att en äfvenledes närvarande landsman räddade Sveriges ära. Som slutnummer i denna väl tämligen ovanliga studentsångartäflan följde den af tyskarna med mera kraft och öfvertygelse än musikalisk finess föredragna "Heil Dir im Siegeskranz". Hvarpå coronan (= dryckeslaget) och bierorgeln (= pianot) öfvergingo till den traditionella biermusikerna.

Ett minne från svenska tiden är väl greifswaldsbornas stora nöjesvecka "Schwedenuk". Ordet *ulk*

— som läsaren antagligen förgäfvos söker i sin ordbok — har ungefär samma betydelse och rang i språkets värld som vårt *skoj*. Schwedenuk är en fäst, som hvar sommar anordnas af skyttesällskapet. Den bjuder på alla möjliga marknads- och tivolförlustelser och hedras vanligen med besök af den skäggiga damen, mannen med järnmagen och den med glashufvudet och slika ryktbarheter. Fästen lär emellertid fröjda sig åt ett mycket allmänt deltagande. För studier lär veckan mest vara tillspillogifven. Ja, somliga professorer sägas inställa sina föreläsningar, och de andra mest läsa för tomma väggar, under det herrar studiosi "släppa Barrabam lös".

Ofvannämnda skyttesällskapet har funnits till ända sedan år 1634 och dess skyttekung bär vid högtidliga tillfällen jämte andra insignier en halskädja, som påstås vara en gåiva af Gustaf II Adolf.

Många svenskar passera på resa från Sassnitz till Berlin Greifswald. En och annan stannar där också en liten tid. Särskildt är detta fallet om sommaren vid de af universitetet anordnade feriekurserna. Det är då vanligen liksom undertecknad en farande studiosus.

Axel Lindquist.

OOM PAULS LIKFÄRD.

Efter fotografi.

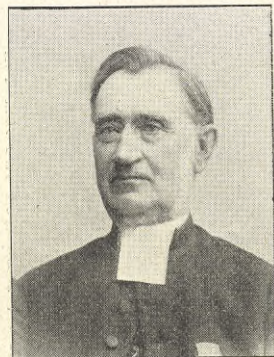
FRÅN PRESIDENTEN KRÜGERS BEGRAFNING: Begrafningståget i Pretoria.

När Oom Paul mot slutet af boerkriget för att vädja till entusiastiska folkhopar och kallsinniga stormakter lämnade sitt land, skedde det under ganska sorgliga omständigheter, och han skulle aldrig levande få återse sina kopjer. Hans stoft har nu under stora hedersbetygelser från alla håll förts till den sista vilan i hembygdens jord.

Vår här återgifna bild är tagen i Pretoria och vi-

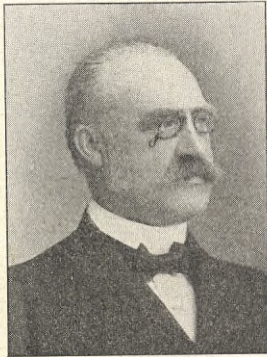
lar likvagnen och en del af den stora processionen som företrädde kistan. Främst i processionen körde fyra vagnar med blommor och därpå följde 150 veteraner från kriget iförda sina gamla uniformer.

Äfven svenskarna i Pretoria visade sitt deltagande genom att på begravningsdagen den 16 dec. under stor högtidlighet nedlägga en stor krans med blågul band på kistan.

C. G. MOZART.

Kontraktsposten, kyrkoherden Carl Gustaf Mozart fyllde den 7 jan. 80 år. Stud.-ex. 46, prästvigd 48, komminister 63, kyrkoherde i Tingsås (Växjö stift) sedan 79, kontraktspost i Konga kontrakt sedan 98.

H. A. KOLMODIN.

Byråchefen Henning Agathon Kolmodin fyllde den 24 dec. 60 år. Hofr.-ex. 64, omb. i Statskontoret 77, sekr. i riksdagens Andra kam. 79-85, sekr. i generalpoststyrelsen 80, byråchef i samma styrelse sedan 85.

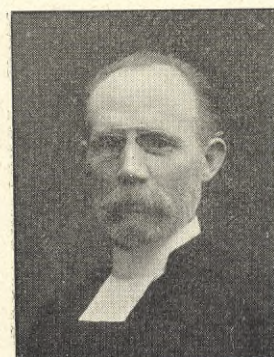
A. L. CURMAN.

Regementsläkaren vid Jämtlands Fältjägare regemente, med. dr Axel Ludvig Curman, fyllde den 29 dec. 55 år.

J. O. G. ÅSTRAND.

Till rektor vid blindinst. i Tomtebodå har förordn. adj. vid Uppsala h. alm. lärov. fil. kand. Jakob Otto Gustav Åstrand. F. 57 har han under flere år ägnat ett varmt intresse åt blindsaken. Under 2 år varit tillförordnad rektor vid Tomtebodå.

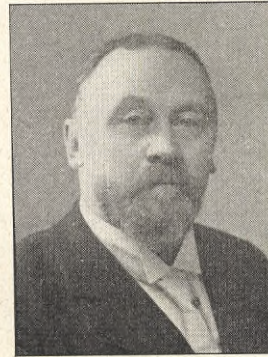
P. S. E. T. TIMELIN.

Kyrkoherden Petrus Samuel Ernst Theodor Timelin fyllde den 25 dec. 60 år. Född i Rlseberga, stud.-ex. 63, prästvigd 68, kyrkoherde i Varskilva (Lunds stift) sedan 80.

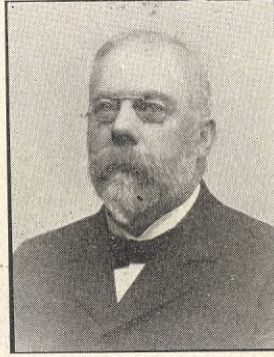
H. EKSTRÖM.

Majoren i armén Herman Ekström fyllde den 23 december 60 år. Underlöjtnant vid S. Skånska infant.-reg. 69, kapten 87, afsked 99.

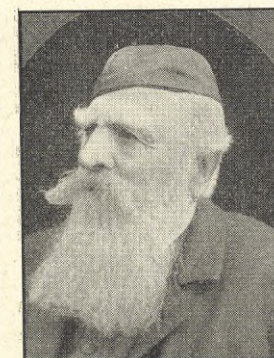
E. F. GÖRANSSON.

60 år fyllde d. 4 jan. ingenjören Ernst Fredrik Göransson i Stockholm. Öfveringenjör vid Sandvikens 68-73. Anlade egen mek. verkstad i Stockholm 73, senare A.-Bol. Göranssons mek. verkstad, hvars dir. han är. Tillverkare af bl. a. de Zanderska gymn.-app., lev. till nära 150 institut.

C. O. JANSON.

Postmästaren Carl Oskar Janson fyllde den 5 jan. 60 år. Postmästare i Trollhättan 87, i Mariestad sedan 95.

C. A. F. GYLLENHAAL.

90 år fyllde den 31 dec. kammarherren friherre Carl Alexander Fredrik Gyllenhaal å Visingsö. Född å Tidaholm, afsked såsom underlöjtnant ur Lifregementets husarkår 39.

G. VARELIUS.

Apotekaren Gustaf Varelius fyllde den 25 dec. 60 år. Apotekare i Mariefred sedan 93.

G. M. RAMEL.

F. ryttmästaren, kammarherren frih. Gustaf Malte Ramel å Åsum (Mim. län), fyllde den 5 jan. 55 år. Född på Öfvedskloster, underlöjtn. vid Skånska Husrarregementet 74, ryttmästare 93, afsked 1900.

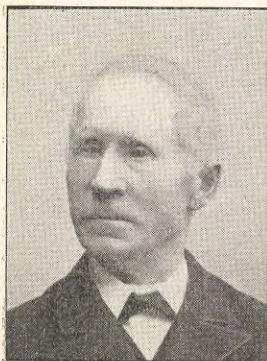

A. M. MAGNUSSON.

Lektorn, kyrkoherden Anders Magnus Magnusson fyllde den 30 dec. 55 år. Född i Hellestad (Östg. län), stud.-ex. 73, fil. kand. 82, teol. kand. 95, prästvigd s. å. Lektor i Hernösand samt kyrkoherde i Häggdånger sedan 98. Föreläsare.

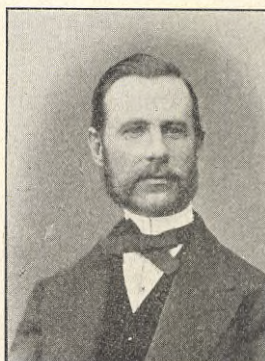

PORTRÄTTGALLERI

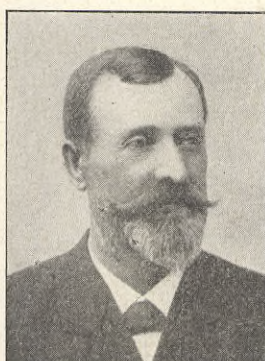
J. P. FALK. †

Den 27 dec. afled i Karlstad stadens äldste manlige invånare, fabrikören J. P. Falk 88 år gammal. På sin tid kommunalt anlitad, var bl. a. ledamot af drätselkammaren och stadsfullmäktige. Bedref i 56 år garhver fabrik.

H. F. WENNERBOM. †

Den 5 dec. afled i Stockholm f. aktuarien i generalpoststyrelsen Hans Fredrik Wennerbom, 68 år gammal. Student 55, ex. till rättegångsverken 59, e. o. kanslist i generalpoststyrelsen s. å., kanslist 63, aktuarie 74. Afsked 94.

L. HANSSON. †

Verkst. dir. i Skytts härads sparbank, Lars Hansson, afled den 16 dec. vid 63 års å. der. Sekr. i Oxie, Skytts o. Wemmenhög's här. brandstods-förening sedan 85. Styrelseledamot i Trelleborgs Sockerfabrik. Kommunalman.

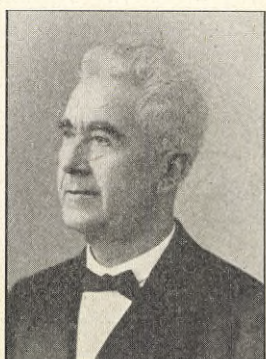
J. J. F. LUNDVALL. †

Landtbrukaren Johan Jakob Fredrik Lundvall afled den 26 dec. å Ekeby (Södertelje). Född 55 vid Lina, har i 21 år innehaft Stångarö och Ekeby på arrende. Ansedd jordbrukare bief han kallad till led. af K. Landtbruksakademien.

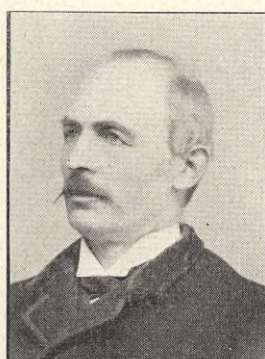
A. C. R. von SYDOW. †

Den 17 dec. afled i Stockholm hufvudmannen för den introduce-rade grenen af den gamla pom-merska adliga ätten von Sydow, f. d. klädes-handlaren Axel Gustaf Reinhold von Sydow, 86 och ett halft år gammal.

J. P. NORDGREN. †

Den 28 dec. afled f. rådmannen och handlanden i Mariestad, Jonas Petter Nordgren, vid 79 års ålder. Född i Svenstorps socken, bedref affärsrörelse i Mariestad, bief råd-man 82, tillhörde drätselkammaren och stadsfullmäktigt m. m.

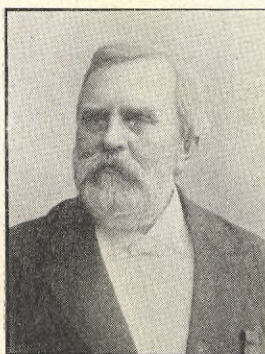
C. J. BJÖRK. †

Fabrikören Carl Johan Björk i Astorp afled den 22 dec. vid 64 års ålder.

R. NORELL †

Bankkamreren i Ludvika, Reinhold Norell, afled den 29 nov. vid 62 års ålder. Tidigare folkskollä-rare, var N. synnerligen anlitad i olika allmänna värf.

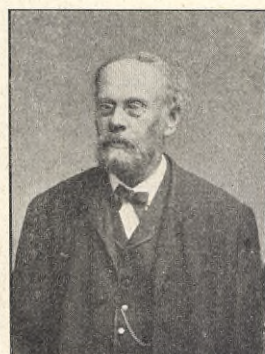
G. F. PETERSSON. †

F. lektorn, fil. jubeldoktorn Gu-staf Fredrik Petersson i Lund afled den 2 jan. vid 80 års ålder. Fil. dr 53, lektor vid högre allmänna läro-verket i Lund 61.

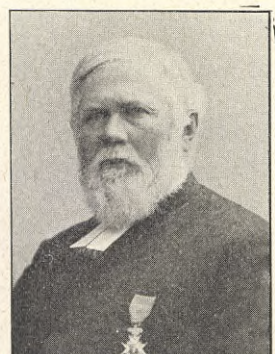
K. H. LAGERGREN. †

F. bruksägaren Knut Harald La-gergren afled den 23 dec. i Falun. Född 26 på Klosters järnbruk, stud. 47, ägde en tid Marlebergs egendom (Vika s:n. Dalarne). Komm. ordf. i Vika, senare under några år drät-selkammarens ordf. i Falun. Led. af Hushålln.-sällskapets förvaltn. utskott.

A. E. ANDERSSON. †

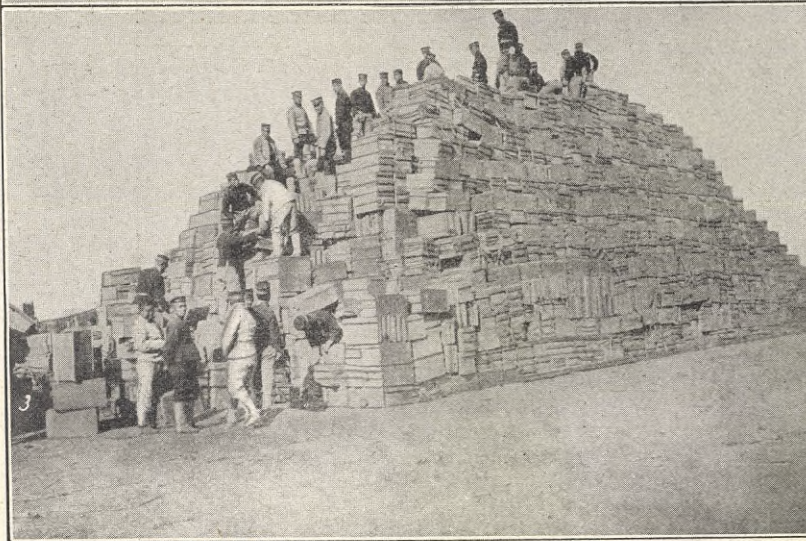
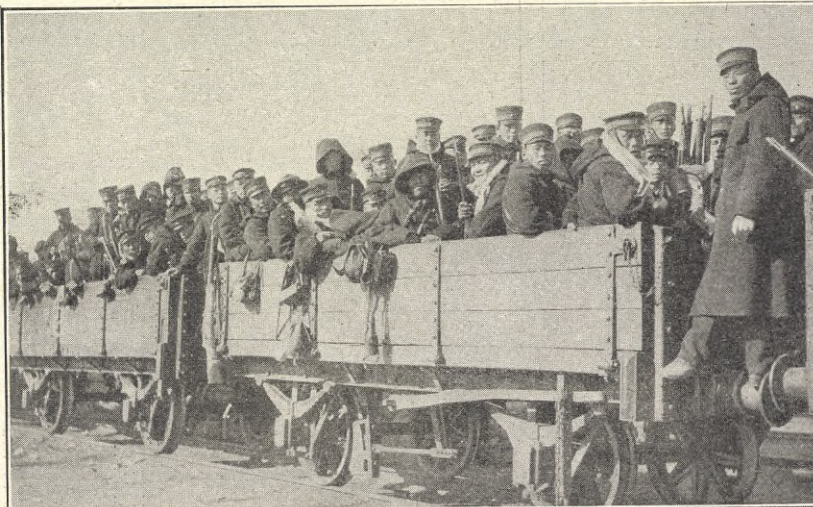
F. lektorn, fil. jubeldoktorn Axel Eugen Andersson afled d. 29 dec. i Kristianstad. F. 25 i Växiö, fil. dr 51, lärare vid lärov. i Jönköping 52-59, lektor i matem. och natur-vetenskap vid Kristianstads högre allm. läroverk 59-90. Led. af K. Fysiografiska sällskapet i Lund. Fil. jubeldoktor 01.

P. O. J. SIMONSSON. †

K. Höfpredikanten, kyrkoherden Per Olof Johan Simonsson afled d. 29 dec. Född 33 i Fulltofta (Mim. län), studentex. 52, prästvigd 58. Fångpredikant i Kungsbacka, Var-berg, Långholmen. Kyrkoherde i Hjertum (Gbg:s stift) sedan 72; re-gementspastor vid Bohusläns rege-mente 94.

SENASTE BILDER TILL KRIGSHÄNDELSENA I ÖSTASIEN.

VID JENTAI: 1. Japanska förstärkningar anlända till Jentai. 2. De japanska soldaternas vinterutrustn'ng. 3—4. Mat och dryck: Télådor och säckar med ris afsedda för arméns proviantering.

Samtliga våra bilder och porträtt, från in- och utlandet, äro återgifna efter originalfotografier. HVAR 8 DAG BEGAGNAR SIG ICKE AF UTLÄNDSKA TIDNINGARS ILLUSTRATIONER.